

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/138/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617206092
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5617206092.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstrika, v spore žalobcu Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. R. XXX, R., o zaplatenie 4.164,93 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 21Csp/137/2017-69 zo dňa 16. januára 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.
2) Dospel k záveru, že zmluva o splátkovom úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným 14.01.2015 spĺňa definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, nie je v nej však obsiahnuté rozčlenenie výšky splátok na istinu, úroky a poplatky, čo má podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch za následok právny záver súdu o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, a to od počiatku. Z vykonaného dokazovania pritom vyplýva, že súčasťou každej splátky bol okrem istiny tiež zmluvný úrok a poplatok za poistenie schopnosti žalovaného splácať úver. Keďže celková žalobcom poskytnutá suma spotrebiteľského úveru (vo forme pôžičky) žalovanému predstavovala 4.700 eur a túto sumu mal žalovaný (spolu so zmluvnými úrokmi a poplatkami) vrátiť žalobcovi v 120 splátkach, možno povedať, že v každej splátke predstavovala istina sumu 39,17 eur (4.700 eur/120 splátok, a teda vo zvyšnej časti splátky išlo o sumu úroku, resp. poplatkov za poistenie schopnosti žalovaného splácať úver.) Keďže žalovaný doteraz, teda k času vyhlásenia rozsudku (po spísaní žaloby nebolo preukázané ani tvrdené, že by došlo žalovaným k úhrade ďalšej sumy) zaplatil na úhradu záväzku vyplývajúceho z tejto zmluvy v prospech žalobcu 1.954,68 eur, a keďže žalobca nemal od počiatku (od uzavretia zmluvy) nárok na zmluvné úroky a poplatky, mal súd za to, že žalovaný vlastne zaplatil (sumou 1.954,68 eur) 49,90 splátok istiny. Keďže žalovaný mal riadne a včas zaplatené splátky istiny splatné až k dátumu 18.03.2019, je zrejmé, že žalobca nemohol platne mimoriadne zosplatiť úver ani platne odstúpiť od zmluvy, a keďže žalovaný doteraz neporušil žiadnu povinnosť zo zmluvy, súd zamietol žalobu v celom rozsahu (aj pre uplatnené úroky z omeškania). O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

3) Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby súd rozhodnutie zmenil a vyhovel žalobe. Nesúhlasil s tým, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z. z. Počet a termíny splátok istiny a úrokov sú rovnaké a sú určené termínom splatnosti anuitnej splátky. Banka bezodplatne poskytne spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme

amortizačnej tabuľky. Výška, počet a termíny splátok poplatkov, u ktorých sú tieto údaje a povinnosť ich úhrady zrejmä už v čase uzatvorenia zmluvy, sú uvedené v samotnom texte zmluvy. Ostatné poplatky a ich výška sú uvedené v Sadzobníku poplatkov. V prospech argumentácie banky svedčí aj rozsudok SD EÚ vo veci C-42/15. Poukázal na rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach a na Informáciu odboru ochrany finančných spotrebiteľov NBS z 18. apríla 2017.

4) K podanému odvolaniu sa žalovaný nevyjadril.

5) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

6) Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

7) Odvolateľ mal za to, že podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je nutné, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola rozpísaná splátka úveru na časť istiny, časť úroku a iných poplatkov. S takýmto názorom sa odvolací súd nemohol stotožniť. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch jednou z obligatórnych náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere je o. i. aj údaj o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k), kedy absencia týchto náležitostí síce nespôsobuje neplatnosť uzavretej zmluvy, avšak poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V predloženej zmluve absentujú tieto údaje, ktoré musia byť v zmluve výslovne uvedené. Keďže ide o formulárovú zmluvu, ktorú pripravoval žalovaný, musí znášať následky nesprávneho formulovania a absencie obligatórnych náležitostí. Pokiaľ ide o náležitosti vyžadované § 9 ods. 2 písm. k), je zrejmé, že gramaticky výklad jednoznačne vyžaduje, aby spotrebiteľ vedel výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a to tak, aby spotrebiteľ poznal rozčlenenie konkrétnej splátky na časť istiny, úrokov a poplatkov. Túto informáciu pre spotrebiteľa považuje súd za obzvlášť dôležitú pri uzatváraní zmluvy pre spotrebiteľa, aby vedel posúdiť jej prijateľnosť a práve preto zákon ustanovuje, že musí byť priamo v zmluve. Predmetný zákon ustanovuje v prípade absencie náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. k) sankciu v tom zmysle, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o bezpoplatkovosti a bezúročnosti zmluvy o úvere. Nebolo preukázané, že by bola zmluva o úvere dojednaná aj v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom odkaz na VOP a OP, či Sadzobník poplatkov nie je dostatočným pre posúdenie dojednania zákonom vyžadovaných náležitostí, keďže v danom prípade nijako žalovaný obsah uvedených dokumentov ovplyvňovať nemohol. Tieto dokumenty majú slúžiť na dojednanie technického alebo vysvetľujúceho charakteru a nemali by sa v nich nachádzať dojednanie úrokov, či iných poplatkov, pokiaľ ich spotrebiteľ (žalovaný) nemôže individuálne (okrem iného) s dodávateľom (žalobcom) dohodnúť.

8) Pokiaľ išlo o výklad smernice 2008/48/ES, súd prvej inštancie správne uviedol, že Súdny dvor EÚ poskytuje výlučne výklad európskej legislatívy, nie vnútroštátneho práva, teda v danom prípade nevykladal zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a jeho relevantné ustanovenia (§ 9), ale smernicu Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS.

9) Smernica EÚ, ktorá bola zjavne implementovaná do nášho právneho poriadku nad jej rámec a v rozpore s ustanovením o úplnej harmonizácii, nemôže mať priamy účinok, teda zakladať práva a povinnosti priamo sporovým stranám - pôsobiť horizontálne. Teória a prax Súdneho dvora EÚ vychádza z premisy, že takáto situácia môže následne viesť k použitiu tzv. eurokonformného výkladu vnútroštátnej normy (tzv. nepriamy účinok smernice), ktorý má však svoje medze už judikované rovnako Súdny dvorom EÚ.

10) V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ je rozsah nepriameho účinku smerníc spočívajúci v eurokonformnom výklade vnútroštátnej regulácie vyjadrený jednak právom EÚ, jednak právom vnútroštátnym. Súdny dvor medze nepriameho účinku smernice prehľadne zhrnul vo veci Adeneler, C-212/04 zo 4. júla 2006, keď uviedol, že „povinnosť vnútroštátneho sudcu odvolávať sa na obsah smernice pri výklade a uplatňovaní relevantných ustanovení vnútroštátneho práva je obmedzená

všeobecnými zásadami práva, najmä právnou istotou a zákazom retroaktivity, a nemôže slúžiť ako základ pre výklad contra legem vnútroštátneho práva“.

11) Vzhľadom na explicitné znenie zákona č. 129/2010 Z. z. v časti povinnosti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, by súd, ak by po rozsudku C-42/15 vyložil toto ustanovenie eurokonformne tak, že zmluva nemusí obsahovať členenie splátok na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne v otázke, kedy je zmluva o úvere bezúročná a bez poplatkov, doslova „zlomil“ vnútroštátne právo a toto vnútroštátne právo by nahradil smernicou EÚ (čo je postup typický pre priamy účinok). Nakoľko sa ale jedná o spory medzi jednotlivcami, priamy účinok smernice je vylúčený (teda môžeme uvažovať iba o účinku nepriamom) a naznačený postup nebude možný, pretože by sa jednalo o výklad práva contra legem.

12) Žiada sa uviesť, že výklad zákona č. 129/2010 Z. z. nemôže narúšať všeobecné právne zásady, najmä zásadu právnej istoty. Pojem právnej istoty je v slovenskom Civilnom sporovom poriadku vyjadrený v článku 2 ods. 2 ako „stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo“. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uvádzal odvolateľ nebol pre odvolací súd akceptovateľný.

13) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalovaný, aj keď ostal v odvolacom konaní nečinný, mal v ňom úspech, a preto by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na jeho nečinnosť v odvolacom konaní mu súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (návrh nepodal a zo spisu mu trovy nevyplývajú).

14) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).